

Πού να ψάξει κανείς
για αστέρια;
Στον ουρανό υπάρχουν
σίγουρα πολλά
εκατομμύρια...
Μα υπάρχουν κι ανάμεσα
στους ανθρώπους.
Η μικρή Ευρώπη
ξεκίνησε ένα μεγάλο
ταξίδι για να βρει
τα δικά της αστέρια.

ISBN 978-92-79-37401-2

Catalogue number
IA-01-14-380-EL-C

DOI
10.2775/34264

Ευρωπαϊκή
Επιτροπή

Αντιπροσωπεία
στην Ελλάδα

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
ΛΗΔΑ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣΗ

Τα αστέρια της Ευρώπης

Τα αστέρια της Ευρώπης

Copyright: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Αντιπροσωπεία στην Ελλάδα

Βασ. Σοφίας 2

ΑΘΗΝΑ 10674

Τηλ. 210-7272100 Fax: 210-7244620

URL: <http://ec.europa.eu/greece>

e-mail: comm-rep-athens@ec.europa.eu

Συγγραφέας: Θοδωρής Παπαϊωάννου **Εικονογράφος:** Λήδα Βαρβαρούση

Δημιουργία/ παραγωγή (εκτέλεση-οργάνωση) περιεχομένου DVD: ΑΒΙΣΤΑ ΘΕΑΤΡΟ.

Μουσική (ιδέα): Θοδωρής Παπαϊωάννου **Επιμέλεια-ενορχήστρωση:** Ορέστης Παπαϊωάννου

Συντελεστές Έκδοσης: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Αντιπροσωπεία στην Ελλάδα

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014

Επιμέλεια Έκδοσης: Αναστασία Κατσικογιάννη-Μπάστα

Παραγωγή - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική ΑΕΠΕΕ

Φειδίου 18 Αθήνα 10678

Τηλ. 210-3813109 Fax: 210-3824134

URL: <http://www.bibliosynergatiki.gr>

ISBN: 978-92-79-37401-2

Catalogue number: IA-01-14-380-EL-C

DOI: 10.2775/34264

Ευχαριστίες

Η Αντιπροσωπεία τις Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα θα ήθελε να ευχαριστήσει το συγγραφέα κύριο Θοδωρή Παπαϊωάννου για την ευφάνταστη ιστορία της μικρής Ευρώπης, την εικονογράφο του παραμυθιού κυρία Λήδα Βαρβαρούση για τις πανέμορφες εικόνες στα λόγια του συγγραφέα και το Θέατρο AVISTA για την θεατρική μεταφορά του παραμυθιού μας σε DVD. Τέλος, ευχαριστούμε θερμά την κυρία Αναστασία Μπάστα για την επιμέλεια και παραγωγή του.

Απαγορεύεται η ολική ή μερική αναπαραγωγή όλου ανεξαιρέτως του κειμένου ή/και των εικόνων χωρίς προηγούμενη έγγραφη άδεια της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα.

Αγαπημένοι φίλοι, μικροί και μεγάλοι,

Το πρώτο παραμύθι της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα, "Μια παρέα με καρδιά", γνώρισε μεγάλη επιτυχία και επανεκδόθηκε τρεις φορές. Αντλώντας θάρρος και έμπνευση από αυτό το πρώτο εγχείρημα σας καλούμε και πάλι να ταξιδέψετε στον κόσμο της μικρής Ευρώπης μέσα από το νέο μας παραμύθι "Τα αστέρια της Ευρώπης"!

Η μικρή Ευρώπη είχε μια και μόνο επιθυμία: να ταξιδέψει και να γνωρίσει κι όσο περισσότερες χώρες μπορούσε... Τα βράδια η μικρή Ευρώπη κοιτούσε τα αστέρια στον ουρανό και ταξίδευε σε κόσμους μακρινούς. Ώσπου μια μέρα η Ευρώπη αποφάσισε να κάνει το ταξίδι που πάντα ονειρευόταν!

Ο Όμηρος, ο αγαπημένος της παππούς, την εφοδίασε με ένα μικρό βιβλίο, ένα μολύβι και μερικές ξύλινες μπογιές, ώστε η μικρή μας φίλη να φυλάξει μέσα εκεί όλες τις εμπειρίες που επρόκειτο να ζήσει.

Και κάπως έτσι, το ταξίδι ξεκινά... Η Ευρώπη θα περπατήσει πολύ, θα γνωρίσει κι άλλα παιδιά της ηλικίας της, θα κάνει νέους φίλους, θα δει άλλες χώρες, διαφορετικές από τη δική της και μετά από κάθε της εμπειρία θα γράφει στο βιβλίο της μέσα σε ένα αστέρι κι από μία νέα αξία...

Ταξιδέψτε λοιπόν με τη μικρή Ευρώπη και δείτε τον κόσμο μέσα από τα δικά της "αστέρια"!

Καλή ανάγνωση και καλό ταξίδι!

Πάνος Καρβούνης,
Επικεφαλής της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα

Κάποτε ποιος ξέρει πότε, ζούσε σε μια χώρα ένα κορίτσι, η Ευρώπη. Η χώρα της, ήταν μια χώρα με ένα λαμπερό ήλιο που τη φώτιζε σχεδόν όλο τον χρόνο. Η θάλασσα που την περιτριγύριζε είχε ένα χρώμα βαθύ γαλάζιο, που αντανακλούσε το φως του υπέροχου αυτού ήλιου.

Η μικρή Ευρώπη συνήθιζε να παίζει στην παραλία, που ήταν κοντά στο σπίτι της. Της άρεσε να ζωγραφίζει πάνω στην άμμο. Έφτιαχνε μεγάλες καρδιές με ένα ξύλο.

Έπειτα τις έκανε πεταλούδες ή λουλούδια.

Άλλοτε με τις πατημασιές από τα ξυπόλητα πόδια της, σχεδίαζε ένα καράβι. Του έβαζε πανιά και κατάρτι κι έπειτα καθόταν στην άμμο και κοιτούσε τη θάλασσα. Με το μυαλό της ταξίδευε με το καράβι της για ώρα πολλή. Πόσο ήθελε να ταξιδέψει πραγματικά! Να γνωρίσει κι άλλες χώρες!

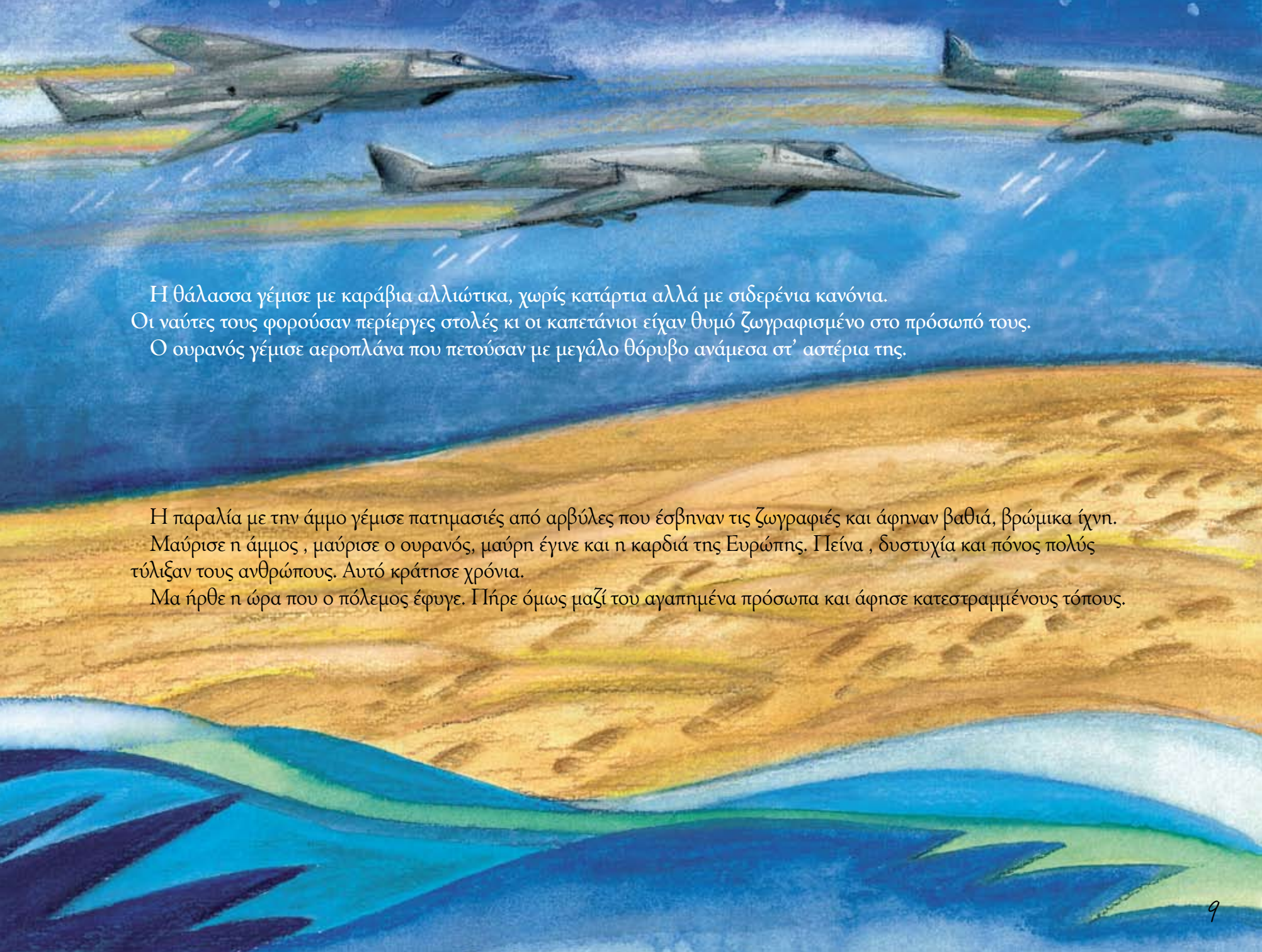
Τα βράδια η μικρή Ευρώπη άλλαζε καράβι και έκανε τα ταξίδια της στον ουρανό. Παρατηρούσε για ώρες τ' αστέρια που έλαμπαν στα μάτια της. Μετρούσε και ξαναμετρούσε μα πάντα έχανε το μέτρημα.

Στο τέλος αποφάσιζε πως δεν την ενδιαφέρουν οι αριθμοί παρά μόνο τ' αστέρια κι ο ουρανός.

Περνούσε έτσι ο καιρός κι η μικρή Ευρώπη ζούσε ευτυχισμένη
με τη θάλασσα και τον ουρανό της. Μεγάλωνε, μα συνέχιζε πάντα
να ζωγραφίζει στην άμμο και τα βράδια να ταξιδεύει στ' αστέρια.
Όσπου μια μέρα τα πάντα άλλαξαν.

Η θάλασσα γέμισε με καράβια αλλιώτικα, χωρίς κατάρτια αλλά με σιδερένια κανόνια.
Οι ναύτες τους φορούσαν περίεργες στολές κι οι καπετάνιοι είχαν θυμό ζωγραφισμένο στο πρόσωπό τους.
Ο ουρανός γέμισε αεροπλάνα που πετούσαν με μεγάλο θόρυβο ανάμεσα στ' αστέρια της.

Η παραλία με την άμμο γέμισε πατημασιές από αρβύλες που έσβηναν τις ζωγραφιές και άφηναν βαθιά, βρώμικα ίχνη.
Μαύρισε η άμμος, μαύρισε ο ουρανός, μαύρη έγινε και η καρδιά της Ευρώπης. Πείνα, δυστυχία και πόνος πολύς
τύλιξαν τους ανθρώπους. Αυτό κράτησε χρόνια.
Μα ήρθε η ώρα που ο πόλεμος έφυγε. Πήρε όμως μαζί του αγαπημένα πρόσωπα και άφησε κατεστραμμένους τόπους.

Η μικρή Ευρώπη έμεινε μόνη της μαζί με τον αγαπημένο της παππού Όμηρο. Η καρδιά της ήταν γεμάτη πίκρα.

-Δεν θέλω να το ξαναζήσω αυτό παππού.

Θέλω πάλι τον ουρανό μας και τη ζωή μας όπως πριν.

-Τότε θα πρέπει να βρεις καινούρια αστέρια για τον ουρανό μας, απάντησε ήρεμα ο παππούς.

Έτσι η μικρή Ευρώπη ξεκίνησε αυτό που πάντα ονειρευόταν: Ένα ταξίδι, για να βρει τα αστέρια που δεν θα άφηναν κανέναν πόλεμο να καταστρέφει τους ανθρώπους.

Καθώς ετοιμαζόταν να ξεκινήσει, ο παππούς Όμηρος, της έβαλε στο χέρι ένα μικρό βιβλίο, ένα μολύβι και μερικές ξύλινες μπογιές.

-Άνοιξέ το, όποτε το χρειαστείς στο ταξίδι σου, της πρότεινε. Θα σου αποκαλύψει πού βρίσκονται τα αστέρια που ψάχνεις.

Τα έβαλε στο σάκο της και ξεκίνησε.

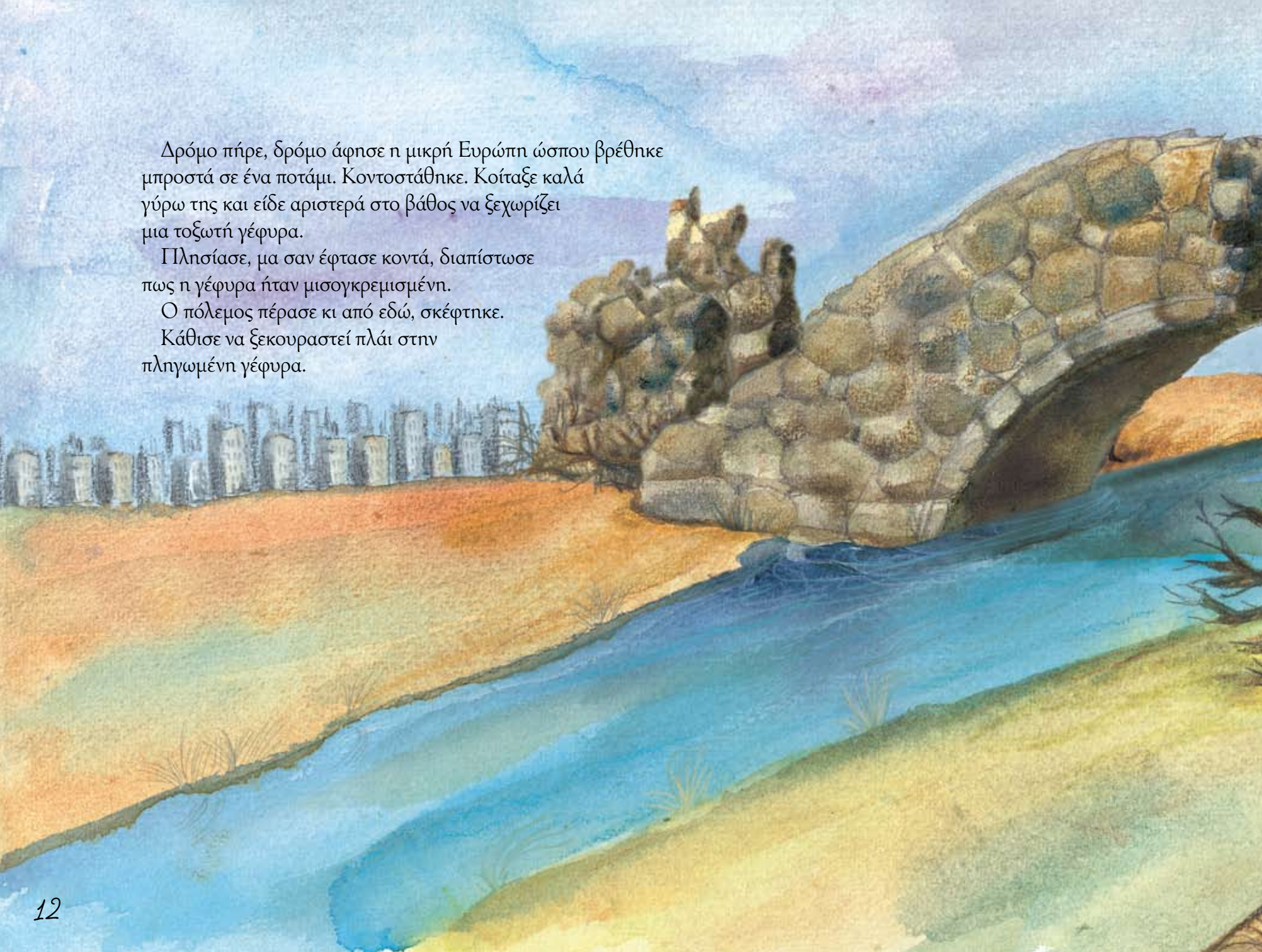

Δρόμο πήρε, δρόμο άφησε η μικρή Ευρώπη ώσπου βρέθηκε
μπροστά σε ένα ποτάμι. Κοντοστάθηκε. Κοίταξε καλά
γύρω της και είδε αριστερά στο βάθος να ξεχωρίζει
μια τοξωτή γέφυρα.

Πλησίασε, μα σαν έφτασε κοντά, διαπίστωσε
πως η γέφυρα ήταν μισογκρεμισμένη.

Ο πόλεμος πέρασε κι από εδώ, σκέφτηκε.

Κάθισε να ξεκουραστεί πλάι στην
πληγωμένη γέφυρα.

«Πώς θα περάσω άραγε απέναντι;» αναρωτήθηκε.
«Θα πρέπει να φτιάξω μια γέφυρα» είπε αποφασιστικά. Κοίταξε γύρω της.

Πιο κει, πλάι στην όχθη του μικρού ποταμού, μερικοί κορμοί δέντρων κείτονταν μισο-μουσκεμένοι. Προσπάθησε να σύρει έναν, προς το μέρος που το ποτάμι στένευε.

Ο κορμός όμως ήταν πολύ βαρύς για τα μικρά της χέρια. Όση δύναμη κι αν έβαζε, αυτός στεκόταν ακίνητος.

Handwritten signature

Τότε ένα ξανθό αγόρι πρόβαλε δειλά κάτω από τη γέφυρα.

-Θα μπορούσες να με βοηθήσεις να περάσω;

Προσπαθώ να φτιάξω μια γέφυρα.

-Πως σε λένε; Που πηγαίνεις; Ρώτησε το αγόρι.

-Είμαι η Ευρώπη. Ταξιδεύω, γνωρίζω χώρες και ανθρώπους.

Θέλω να περάσω απέναντι για να συνεχίσω το ταξίδι μου.

Τότε το αγόρι έβαλε με έναν περίεργο τρόπο τα δάχτυλα στο στόμα του.

Τρία απανωτά σφυρίγματα σκόρπισαν γύρω από το ποτάμι και σε λίγο η όχθη γέμισε παιδιά. Τα χέρια έγιναν πολλά κι ο κορμός πολύ πιο ελαφρύς.

Αφού τον σήκωσαν ψηλά όλοι μαζί, τον άφησαν να πέσει και η μια του μεριά προσγειώθηκε στην απέναντι όχθη.

Ορίστε, η γέφυρα που σχεδίασες είναι έτοιμη, είπε περήφανο το αγόρι.

Μπορείς να περάσεις!

Πέρασε με μικρά προσεχτικά βήματα πάνω στον φαρδύ κορμό.

Κοντοστάθηκε απέναντι από το ποτάμι που μέχρι πριν από

λίγο, ήταν ένα εμπόδιο. Έριξε μια τελευταία ματιά απέναντι.

Το ξανθό αγόρι έβαλε τα χέρια του δίπλα από το στόμα του σχηματίζοντας ένα μεγάλο Ο:

-Θα τη φτιάξουμε τη γέφυρα, φώναξε.
-Να φτιάξουμε όλες τις γέφυρες,
απάντησε η Ευρώπη.

Λίγο πιο πέρα έβγαλε το μικρό βιβλίο
από την τσάντα της. Μα σαν το άνοιξε,
είδε με έκπληξη είδε πως ήταν ολόλευκο!
Άδειες μόνο σελίδες! Κάτι θα ήξερε ο παππούς
σκέφτηκε. Έβγαλε το μολυβάκι της, ζωγράφισε
ένα αστέρι. Μέσα στο αστέρι έγραψε:

«Το να βοηθά ο ένας τον άλλο
είναι σπουδαίο πράγμα».

Χαιρέτισε με ένα νεύμα και συνέχισε
το ταξίδι της. Πήρε το χωματόδρομο
απέναντι από τα σπκωμένα χέρια
των παιδιών.

Ένα χωριουδάκι πρόβαλε πίσω από μια συστάδα δέντρων στο τέλος του χωματόδρομου. Η μικρή Ευρώπη άνοιξε το βήμα της καθώς έπαιρνε να σουρουπώνει. Μόλις μπήκε στο χωριό με τα λιγοστά σπίτια μια γνώριμη μυρωδιά την έκανε να στρίψει σ' ένα στενό δρομάκι.

Ψωμί! Δεν άργησε να βρει την πηγή της εξαίσιας αυτής μυρωδιάς. Βρέθηκε μπροστά σ' έναν ξυλόφουρνο.

-Καλώς όρισε! Η ζεστή φωνή ενός μεσόκοπου άνδρα, έμιξε με τη ζεστασιά του ψωμιού που μόλις έβγαινε από το στόμα του φούρνου.

-Που ταξιδεύεις;

-Ψάχνω... ψάχνω για αστέρια.

Μα όχι στον ουρανό, εδώ στη γη, ανάμεσα στους ανθρώπους.

-Χμ... αστέρια δεν έχω να σου δώσω μικρή μου, μα έχω ζεστό ψωμί. Λυπάμαι, δεν έχω κάτι άλλο. Ορίστε. Φαίνεσαι πεινασμένη και κουρασμένη.

Της έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι και η μικρή Ευρώπη
άρχισε να το φουσάει κι έπειτα να το μασουλάει με όρεξη.

Στο κατώφλι φάνηκε η κυρία του σπιτιού.

-Έχεις πού να μείνεις το βράδυ; ρώτησε.

-Όχι... ξέρετε... ταξιδεύω.

-Εδώ θα μείνεις, θα σου στρώσω στο παιδικό δωμάτιο.

Το πρωί η Ευρώπη ευχαρίστησε το ευγενικό ζευγάρι για τη φιλοξενία.

Η κυρία του σπιτιού, της έδωσε ένα καρβέλι ψωμί.

«Για το δρόμο», είπε γλυκά. «Καλή επιτυχία με τα αστέρια σου»,
της ευχήθηκαν με ένα χαμόγελο.

-Ευχαριστώ, ήδη βρήκα το δεύτερο, είπε η μικρή Ευρώπη
και χαιρέτησε κουνώντας το χέρι της.

Λίγο πριν το τέλος του χωριού, σταμάτησε για λίγο μπροστά σε ένα παράξενο θέαμα.
Ένα αδύνατο κορίτσι περίπου δέκα χρονών, κρατούσε στα χέρια της ένα κάτασπρο
σκυλάκι που κοιμόταν αγκαλιά με ένα μαύρο γατί. Το κορίτσι, ξυπόλητο και
με σχισμένα ρούχα, χάιδευε απαλά τα μικρά ζώα.

Η Ευρώπη έβγαλε το καρβέλι από την πάνινη τσάντα της κι έκοψε το μισό.

-Ορίστε, είπε κι άφησε το μυρωδάτο ψωμί στο χέρι της.

Το κορίτσι άνοιξε διάπλατα τα καστανά του μάτια που γέμισαν ευχαρίστηση.

Μια κοιτούσε το ψωμί και μια την Ευρώπη.

Έγνεψε ευχαριστώ ακουμπώντας το ψωμί στο στήθος του.

Έπειτα έκοψε λίγο βασιλικό από μια γλάστρα και της το πρόσφερε.

Η μυρωδιά του βασιλικού μπήκε στην πάνινη τσάντα για να κάνει παρέα μ' αυτή του ψωμιού που τύλιξε με το μαντίλι της.
Ένα μεγάλο χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπο της Ευρώπης καθώς απομακρύνονταν.
Λίγο έξω από το χωριό κοντοστάθηκε και ακουμπώντας το βιβλίο της στον κορμό ενός δέντρου, έγραψε μέσα σε ένα καινούριο αστέρι:
«Να μοιράζεσαι, δίνει χαρά.»

«Να μοιράζεσαι, δίνει χαρά.»

Πέρασε πόλεις και χωριά, τόπους πολλούς.
Στάθηκε να ξεκουραστεί έξω από μια πολιτεία , δίπλα στο ποτάμι που
την τύλιγε σαν μια γαλάζια κορδέλα γυμναστικής. Έβγαλε το ψωμί από την
τσάντα της και το μασουλούσε με όρεξη.
Η μυρωδιά του βασιλικού της έφερε στο νου το πεινασμένο κορίτσι που είχε
συναντήσει. Χαμογέλασε. Μια παρέα παιδιών έπαιζε πιο εκεί. Άκουγε καθαρά τα γέλια τους
να σκορπούν σαν πυγολαμπίδες δίπλα στο ποτάμι.

Στάθηκε παραπέρα και παρακολουθούσε το ανέμελο
παιχνίδι τους. Θυμήθηκε τα δικά της παιχνίδια στην άμμο,
πριν από τον πόλεμο. Τότε, ένα από τα παιδιά σκόνταψε κι έπεσε.
Ήταν ένα αγόρι περίπου οκτώ χρονών, με σκούρο δέρμα.
Τα κοντά σγουρά μαλλιά του, γέμισαν σκόνη.
Τα γέλια έδωσαν τη θέση τους σε ένα ηχηρό κλάμα.

-Χτύπησες; φώναξε με ανησυχία καθώς έτρεξε κοντά του.
Από το γόνατο του μικρού, ένα ποταμάκι με κατακόκκινο αίμα, άρχισε να κυλά. Η Ευρώπη έβγαλε το μαντίλι της και το σκούπισε απαλά.
«Δεν είναι τίποτε» τον παρηγόρησε.

Καμιά δεκαριά ξανθά κεφαλάκια στάθηκαν από πάνω του σαν δεύτερος ήλιος. Το βοήθησαν να σταθεί καθώς έπιανε το πονεμένο του πόδι.

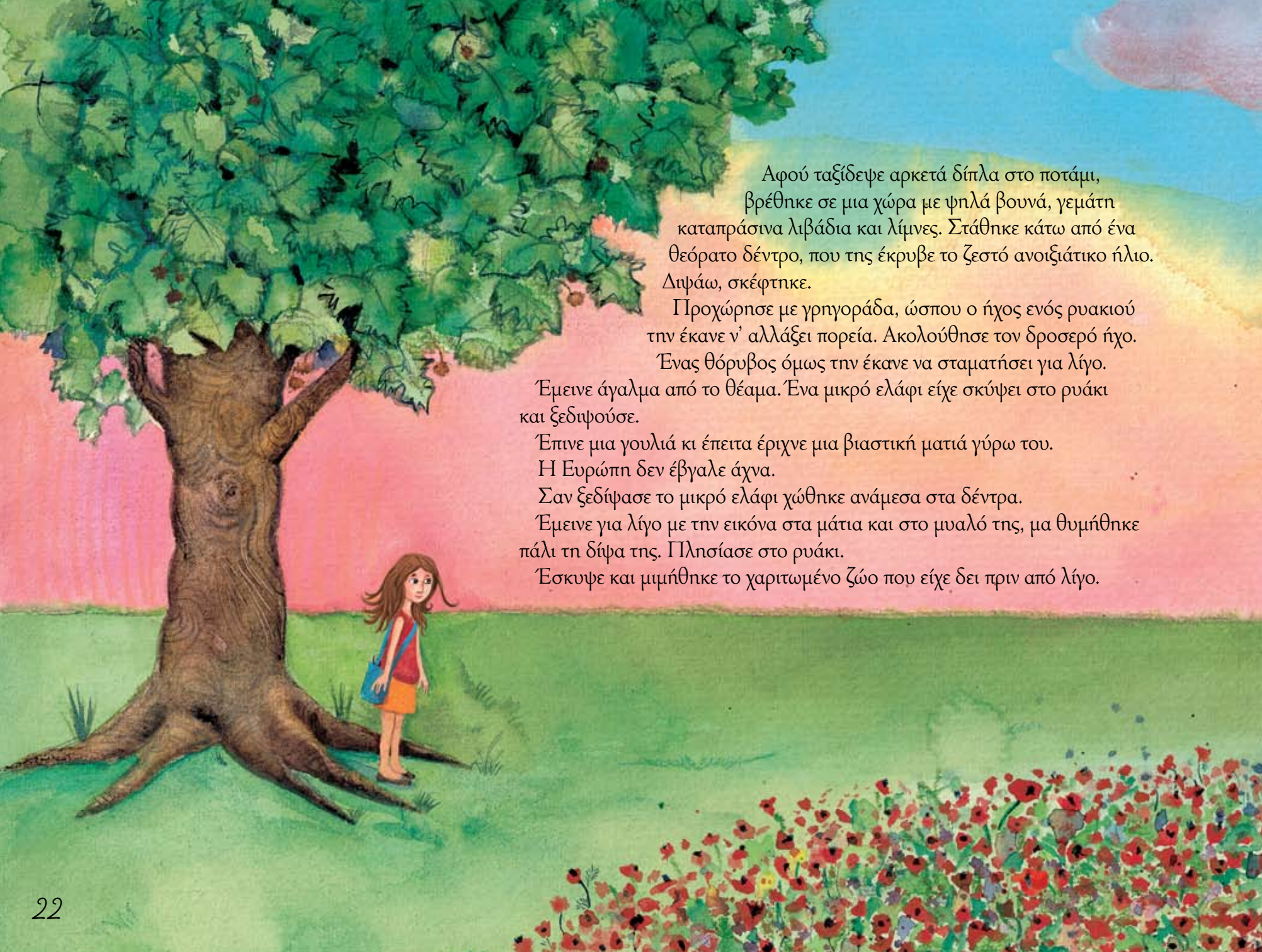
«Είμαι εντάξει» είπε ο μικρός στα κεφαλάκια που το περιτριγύριζαν. Γυρνώντας προς το μέρος ης Ευρώπης επέστρεψε το μαντίλι της και χαϊδεύοντας απαλά το χέρι της με τα ακροδάχτυλά του, της χαμογέλασε ζεστά και είπε «ευχαριστώ».

Σε λίγο τα γέλια ξαναπήραν τη θέση που τους ανήκε, σ' όλα τα στόματα. Το παιχνίδι ξανάρχισε από εκεί που σταμάτησε. Η Ευρώπη έμεινε ν' ακούει τα γέλια των παιδιών, φέρνοντας στο μυαλό της τα γέλια των φίλων της, τα δικά της γέλια, τα κλάματα, ...

Έβγαλε το μικρό της βιβλίο, ζωγράφισε ένα ποτάμι κι έγραψε στο νέο της αστέρι:

«Ίδιο γέλιο,
ίδιο κλάμα. Παντού,
σε όλα τα πρόσωπα»

Αφού ταξίδεψε αρκετά δίπλα στο ποτάμι,
βρέθηκε σε μια χώρα με ψηλά βουνά, γεμάτη
καταπράσινα λιβάδια και λίμνες. Στάθηκε κάτω από ένα
θεόρατο δέντρο, που της έκρυβε το ζεστό ανοιξιάτικο ήλιο.
Διψάω, σκέφτηκε.

Προχώρησε με γρηγοράδα, ώσπου ο ήχος ενός ρυακιού
την έκανε ν' αλλάξει πορεία. Ακολούθησε τον δροσερό ήχο.
Ένας θόρυβος όμως την έκανε να σταματήσει για λίγο.

Έμεινε άγαλμα από το θέαμα. Ένα μικρό ελάφι είχε σκύψει στο ρυάκι
και ξεδιψούσε.

Έπινε μια γουλιά κι έπειτα έριχνε μια βιαστική ματιά γύρω του.

Η Ευρώπη δεν έβγαλε άχνα.

Σαν ξεδίψασε το μικρό ελάφι χώθηκε ανάμεσα στα δέντρα.

Έμεινε για λίγο με την εικόνα στα μάτια και στο μυαλό της, μα θυμήθηκε
πάλι τη δίψα της. Πλησίασε στο ρυάκι.

Έσκυψε και μιμήθηκε το χαριτωμένο ζώο που είχε δει πριν από λίγο.

Ήπιε νερό με λαχτάρα. Ξεδίψασε.
Οι κατακόκκινες παπαρούνες δίπλα στο ρυάκι της θύμισαν
το ματωμένο μαντίλι. Έπρεπε να το καθαρίσει.
Έτσι, πήρε νερό με τις χούφτες και το ξέπλυνε ανάμεσα στα χόρτα.
Δεν ήθελε να λερώσει το καθαρό νερό, που της πρόσφερε το ρυάκι πριν από λίγο.
Αφού το κρέμασε σ' ένα κλαδί να στεγνώσει, κάθισε στη ρίζα ενός νεαρού πλατανιού.
Άνοιξε το βιβλίο της και στο νέο, δροσερό αστέρι που ζωγράφισε, έγραψε:

«Η φύση μας φροντίζει όλους»

Αφού στέγνωσε το μαντίλι της, ήπιε λίγο νερό ακόμη, φύλαξε
το βιβλίο με τ' αστέρια της και με τη δύναμη που της έδωσε
το νερό, ξεκίνησε να περπατά πλάι του.

«Συνήθως όπου υπάρχει νερό, υπάρχουν κι άνθρωποι»
συλλογίστηκε. Το μικρό μονοπάτι ήταν γεμάτο με χρώματα
και μυρωδιές της άνοιξης.

Ξάφνου , ο αέρας γέμισε μουσική. Έβαλε τα χέρια στα αυτιά της, για να εντοπίσει τον δρόμο από όπου ερχόταν. Μόλις τα μάτια της γύρισαν εκεί που οδηγούσε ο ήχος, έμεινε έκπληκτη.

Ένα κάστρο!

Ένα αληθινό κάστρο στην κορυφή ενός μικρού λόφου γέμιζε τον τόπο με νότες, λες κι ήταν ένα τεράστιο πέτρινο ραδιόφωνο. Άνοιξε το βήμα της και γρήγορα βρέθηκε μπροστά σ' ένα μοναδικό θέαμα που είχε να δει από καιρό...

Γυναίκες , άντρες, παιδιά, παππούδες και γιαγιάδες πιασμένοι χέρι -χέρι χόρευαν.

Οι μουσικοί έπαιζαν έναν ζωηρό και χαρούμενο σκοπό.

Άνθρωποι χαμογελαστοί, χαρούμενοι, ξέγνοιαστοι...

Κοντοστάθηκε.

Άφησε τις νότες να κυλήσουν μέσα της σαν το δροσερό νερό που είχε πιει. Τα χαμόγελα των ανθρώπων λαμπύριζαν στα μάτια της. Ένα μελαχρινό αγόρι κρατώντας από το χέρι μια όμορφη κοπέλα την πλησίασε. Κάτι τη ρώτησε, μα η Ευρώπη δεν καταλάβαινε τη γλώσσα του. Της έκαναν νόημα να μπει στο χορό. Πιο εκεί ήταν στρωμένα τραπέζια.

Οι άνθρωποι της γιορτής, τσούγκριζαν τα ποτήρια τους συμπληρώνοντας τον ρυθμό. Η Ευρώπη ένωσε τα χέρια της με άλλα χέρια. Άγνωστα πρόσωπα, που δε μιλούσαν την ίδια γλώσσα, σε έναν χορό κυκλικό.

«Να μια γλώσσα
που τη μιλάνε
όλοι οι άνθρωποι.
Η μουσική!
Ζεσταίνει
τις καρδιές.»

Έβγαλε το μαντίλι της και μπήκε πρώτη, οδηγώντας τα βήματα των χαρούμενων ανθρώπων. Αφέθηκε στον ρυθμό. Χόρευε με την ψυχή της. Ένωσε μια γλυκιά ζάλπη που της θύμιζε τις σβούρες που έκανε γύρω από τον εαυτό της, εκεί στην άμμο, στην παραλία της. Αργότερα πριν αφήσει το μικρό κάστρο για να συνεχίσει το ταξίδι της άνοιξε το βιβλίο της.

Ζωγράφισε μερικές νότες και ανθρώπους με χαμόγελα στα πρόσωπά τους. Μέσα στο μουσικό της αστέρι, έγραψε:
«Να μια γλώσσα που τη μιλάνε όλοι οι άνθρωποι: Η μουσική! Ζεσταίνει τις καρδιές.»

Δρόμο πήρε, δρόμο άφησε η Ευρώπη, μέχρι που έφτασε σε μια όμορφη πολιτεία. Πέτρινα κτήρια τη στόλιζαν απ' άκρη σ' άκρη. Αγάλματα, πλατείες, ρολόγια, σιντριβάνια, διάσπαρτα εδώ κι εκεί σαν λουλούδια σε πράσινο λιβάδι, έκαναν την πολιτεία ξεχωριστή. Εκκλησίες μικρές και μεγάλες υπήρχαν σχεδόν σε κάθε γειτονιά. Τα ψηλά καμπαναριά ξεχώριζαν απ' όπου και να κοίταζες.

Οι καμπάνες κρέμονταν στις κορφές τους, σαν αναποδογυρισμένα σιδερένια ποτήρια. Δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει.

Τότε, τράβηξε το βλέμμα της ένα μεγάλο στρογγυλό, χρωματιστό παράθυρο. Τα μάτια της γέμισαν χρώματα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη κίνησε κατά κει χωρίς ν' αφήσει λεπτό τα χρώματα από τα μάτια της.

Όσο πλησίαζε, τόσο το παράθυρο μεγάλωνε.

Έφτασε λοιπόν σε μια μεγάλη εκκλησία, γεμάτη χρωματιστά παράθυρα με πιο μεγάλο το δικό της, αυτό που έβλεπε από μακριά. Στάθηκε για λίγο κοιτώντας προς τον ουρανό.

Μπήκε μέσα με ευλάβεια.

Δεν έμοιαζε με την εκκλησία του χωριού της.

Ήταν πολύ πιο μεγάλη, είχε αγάλματα αντί για εικόνες, δεν είχε στασίδια σαν αυτό που συνήθιζε να κάθεται ο παππούς Όμπος. Μερικοί άνθρωποι κάθονταν σκόρπιοι στις καρέκλες.

Οι προσευχές τους έμοιαζαν να ανεβαίνουν ψηλά, να περνούν μέσα από τα χρωματιστά παράθυρα και να ψάχνουν τον δρόμο για τον ουρανό.

Ο νους της έτρεξε στο ξωκλήσι έξω απ' το χωριό της, πάνω στο λοφάκι. Θυμήθηκε τα λόγια που της είπε ο παππούς, στη γιορτή του Αϊ – Λια:
-Εδώ βρίσκω γαλήνη μικρή μου. Ο Θεός είναι παντού, μα εδώ, τον συναντάς πιο εύκολα.

Θυμήθηκε ακόμη μια άλλη εκκλησιά, χωρίς τρούλο και καμπαναριό που βρίσκονταν στην πόλη. Ήταν εκεί από παλιά, μα τώρα δεν είχε πια ανθρώπους να την επισκέπτονται. Όταν είχε ρωτήσει τον παππού, της απάντησε:

-Κι εδώ για τον ίδιο λόγο έρχονται κάποιοι άνθρωποι.
Έχουν συνάντηση με τον Θεό τους.
Κάθισε σε μια γωνιά. Η ψυχία του ναού, έκανε την καρδιά της να χτυπά πιο ήσυχα τώρα.

Κοίταξε τα πρόσωπα των ανθρώπων γύρω.
Άγνωστα πρόσωπα, μα ήρεμα. Έβγαλε χωρίς θόρυβο το μικρό της βιβλίο.

«Ο Θεός είναι για όλους», έγραψε μέσα σ' ένα αστέρι που έμοιαζε με το μεγάλο χρωματιστό παράθυρο.

Άφησε πίσω της την όμορφη πολιτεία και πήρε πάλι το δρόμο του ταξιδιού της. Ένωθε όμορφα για το καινούριο της αστέρι. Η καρδιά της γαλήνεψε σαν τα νερά μιας μικρής λίμνης.

Ο δρόμος την οδήγησε σε ένα ζέφωτο.
Κάθισε να ξεκουραστεί.
Στο βάθος φαινόταν μια συστάδα από μεγάλα κτήρια.
Ξάφνου κάτι την έκανε να σπκωθεί.
Έβαλε το χέρι της αντήλιο για να δει καλύτερα.

Πυκνοί καπνοί σκέπαζαν τον ουρανό.
Τρόμαξε.
-Θεέ μου! Μήπως είναι φωτιά; ή...

Γιγνώσκεισε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, μα σαν κόντεψε, η ανησυχία της διαλύθηκε σαν τον καπνό που ανέβαινε στον ουρανό. Τούβλινοι σωλήνες, υψώνονταν από διάφορες μεριές, φυσώντας καπνό στον ουρανό. Στο νου της ήρθαν οι καπνοί από τα κανόνια του πολέμου.

Ρώτησε τον πρώτο περαστικό.

Χα, χα μη φοβάσαι μικρή μου, αυτά που βλέπεις είναι εργοστάσια.

-Εργοστάσια; Και τι φτιάχνουν;

Να αυτό εδώ ας πούμε, κατασκευάζει κατασκαυτές, το άλλο πιο κει ρόδες αυτοκινήτων...

Η Ευρώπη κοίταξε γύρω της.

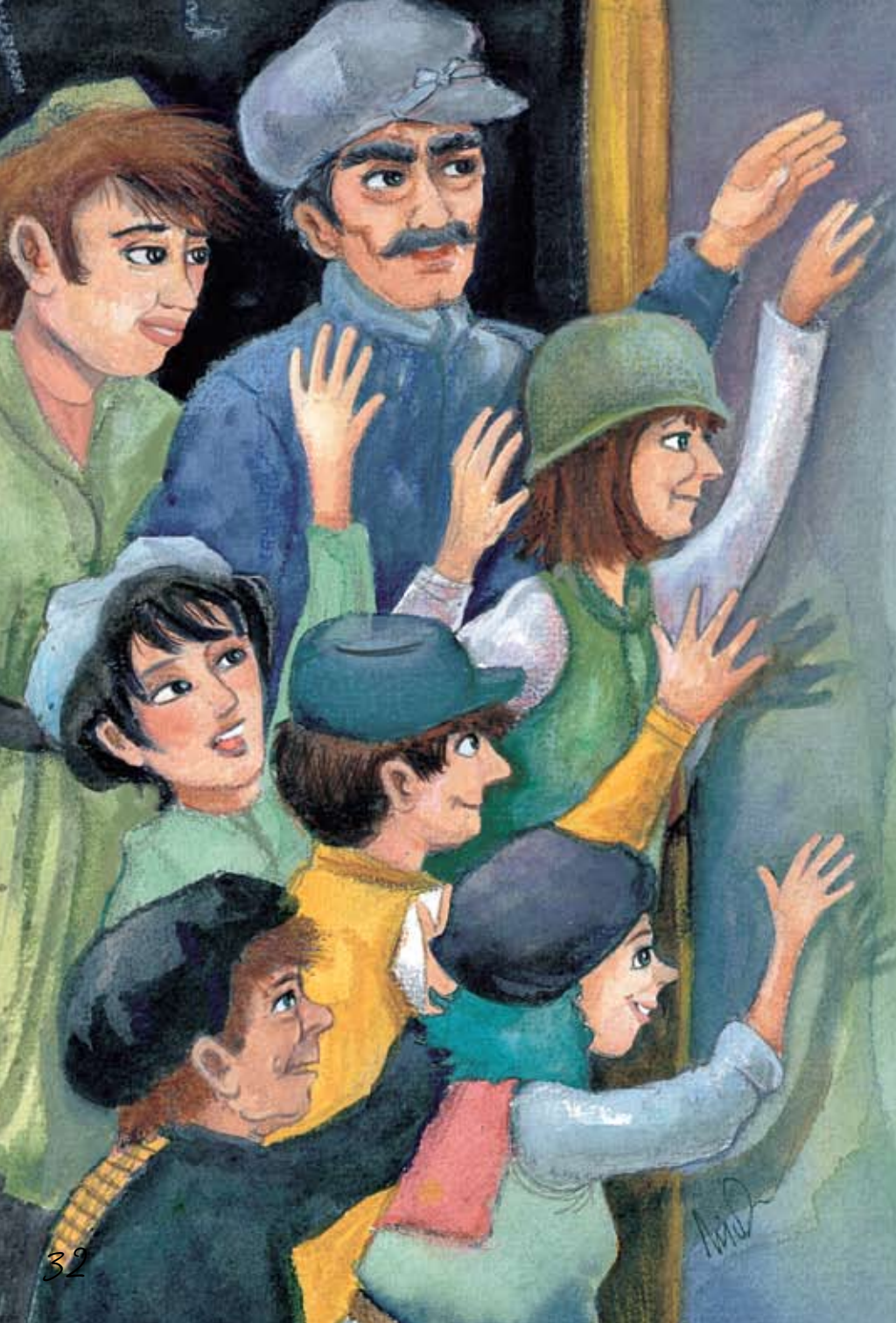
Άνθρωποι πήγαιναν κι έρχονταν, έμπαιναν κι έβγαιναν, κουβαλούσαν κιβώτια κι έκαναν διάφορες δουλειές. Τα εργοστάσια ήταν το ένα δίπλα στο άλλο κι εκτός από τις καμινάδες, είχαν μυτερές στέγες και μεγάλα σιδερένια παράθυρα. Έτσι όπως τριγύριζε ανάμεσα στα τούβλινα κτήρια κάτι της τράβηξε την προσοχή. Πάνω σε σιδερένιες ράγες μικρά τρένα περνούσαν ανάμεσα στα εργοστάσια. Ένα από αυτά, ήταν φορτωμένο με ένα ολόκληρο «λούνα-παρκ»! Τεράστιες κούνιες, μεταλλικές χρωματιστές βάρκες, ρόδες, καρουζέλ... Έτρεξε προς το μέρος από όπου ερχόταν το πολύχρωμο τρένο.

Ε! εσύ! Της φώναξε ένας κύριος που φορούσε ένα δερμάτινο καπέλο. Ανέβα στο πρώτο βαγόνι! Χωρίς να ζητήσει εξηγήσεις πήδηξε στο τρένο που κατευθύνονταν στο διπλανό εργοστάσιο. Δεν ήταν μεγάλη η απόσταση και το ανοιχτό τρένο πήγαινε σχετικά αργά. Η Ευρώπη, όρθια στο πρώτο βαγόνι έκλεισε για λίγο τα μάτια της κι αφέθηκε στο απαλό αεράκι. Ονειρεύτηκε για λίγο...

Ήταν λέει σ' ένα μεγάλο τρένο που έτρεχε σαν το άνεμο...

Ένα τρένο γεμάτο παιδιά...Και πήγαινε από χώρα σε χώρα, χωρίς να σταματά στα σύνορα...Τα παιδιά κολλούσαν τα κεφαλάκια στα παράθυρα και χαιρετούσαν όσους συναντούσαν...

Άνοιξε τα μάτια της. Ένα μεγάλο χαμόγελο έσμιξε με το πρόσωπό της. Βρίσκονταν πια μέσα στο εργοστάσιο! Τα πάντα γύρω της ήταν χρωματιστά!

Το μικρό τρένο είχε σταματήσει, μα το όνειρο συνέχιζε να τριγυρνά στο μυαλό της. Κατέβηκε και βάλθηκε να εξερευνεί το χώρο γύρω της.

«Τυχερός κάποιος που εργάζεται εδώ» σκέφτηκε.

Περιπλανήθηκε για αρκετή ώρα ακόμη ανάμεσα στα χρωματιστά σίδερα που στέκονταν σαν λουλούδια σε λιβάδι, χαιρετώντας ευγενικά τους εργαζόμενους.

Στο τέλος στάθηκε απέναντι από τη μεγάλη πόρτα του εργοστασίου λες κι ήθελε να φωτογραφίσει αυτό που έβλεπε και να το πάρει μαζί της. Οι εργαζόμενοι, σήκωσαν τα χέρια τους για να την χαιρετήσουν.

Έχοντας στο μυαλό της τα κουρασμένα αλλά χαρούμενα πρόσωπά τους, η Ευρώπη ζωγράφισε αργότερα ένα λούνα-παρκ. Έπειτα έγραψε στο καινούριο αστέρι της:

«Με τη δουλειά, φτιάχνεις όμορφα πράγματα!»

Καθισμένη στην άκρη ενός ήσυχου δρόμου, η Ευρώπη άνοιξε το βιβλίο της κι έμεινε να κοιτά ένα-ένα τα αστέρια και τις ζωγραφιές της. Στο νου της ήρθε ο παππούς Όμηρος, τη στιγμή που της το έδινε έτσι γυμνό, με άδειες ολόλευκες σελίδες, χωρίς αυτή να το γνωρίζει. Χωρίς καλά- καλά να το καταλάβει άρχισε να ζωγραφίζει μια παραλία που τη στόλισε με έναν καταγάλανο ουρανό. Έπειτα άπλωσε το μαντίλι της πάνω στο ανοιχτό βιβλίο. Πήρε μια γαλάζια ξυλομπογιά και το χρωμάτισε σαν ουρανό. Μετά με χρυσοκίτρινο χρώμα σχημάτισε έναν κύκλο με τα αστέρια της. «Η σημαία μου! Για τον ουρανό μου!» είπε κλείνοντας για λίγο τα μάτια της.

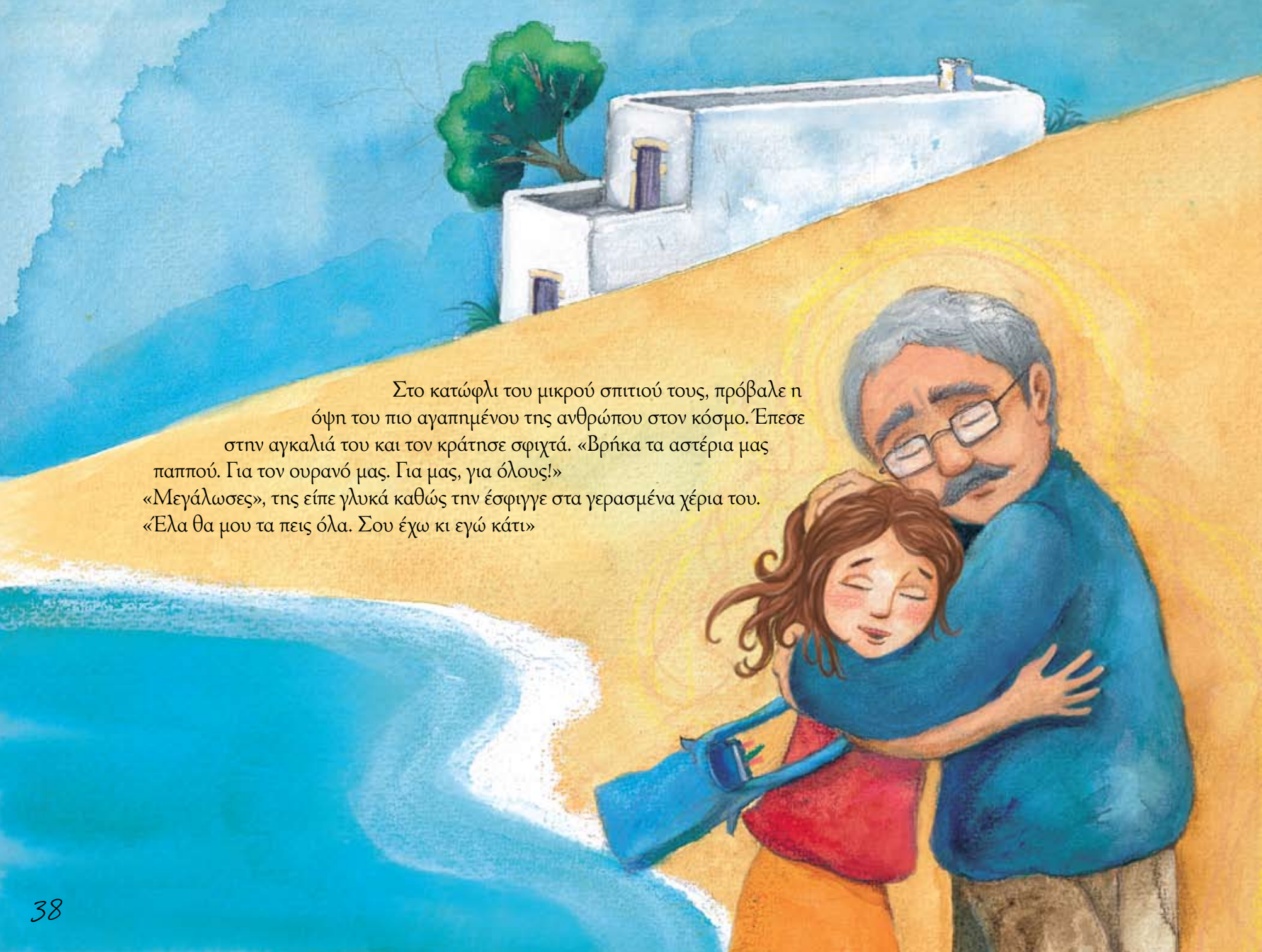
Νοσταλγία! Η καρδιά της γέμισε μ' αυτό το γλυκόπικρο συναίσθημα.
«Θα γυρίσω πίσω» μονολόγησε. Αποθύμησα τον παππού, την παραλία μας, όλα τα αποθύμησα! Έτσι πήρε τον δρόμο του γυρισμού, με την καρδιά γεμάτη συναισθήματα και το βιβλίο της γεμάτο ζωγραφιστά αστέρια.

Έκανε πολύ μεγάλο δρόμο για να γυρίσει πίσω. Μα σ' όλη τη διαδρομή στιγμή δεν κουράστηκε, γιατί έφερνε στο μυαλό της τις ιστορίες του παππού, για κάποιον αρχαίο βασιλιά που ταξίδευε για χρόνια μέχρι να φτάσει πίσω στο νησί του. « Πέρασε πολλές δυσκολίες, της έλεγε, μα στιγμή δε το έβαλε κάτω. Και ξέρεις γιατί μικρή μου; Γιατί πάντοτε στο νου του, είχε τη στιγμή του γυρισμού και τίποτε άλλο.»

«Το ταξίδι είναι όμορφο, όταν έχει προορισμό» έγραψε μέσα σ' ένα καινούριο, ταξιδιάρικο αστέρι. Έτσι, με τις ιστορίες του παππού Όμηρου να της κρατούν συντροφιά, η μικρή Ευρώπη έφτασε μια από τις πρώτες μέρες του φθινοπώρου, στην αγαπημένη παραλία της. Βάλθηκε να φωνάζει από μακριά: «Παπού! Παπού!»

Στο κατώφλι του μικρού σπιτιού τους, πρόβαλε η
όψη του πιο αγαπημένου της ανθρώπου στον κόσμο. Έπεσε
στην αγκαλιά του και τον κράτησε σφιχτά. «Βρήκα τα αστέρια μας
παππού. Για τον ουρανό μας. Για μας, για όλους!»
«Μεγάλωσες», της είπε γλυκά καθώς την έσφιγγε στα γερασμένα χέρια του.
«Έλα θα μου τα πεις όλα. Σου έχω κι εγώ κάτι»

Η Ευρώπη
διηγήθηκε στον
παππού Όμηρο όλες τις
στιγμές που έζησε κι αφού
του έδειξε τα αστέρια της τον
ρώτησε:

«Τι έχεις για μένα παππού;»

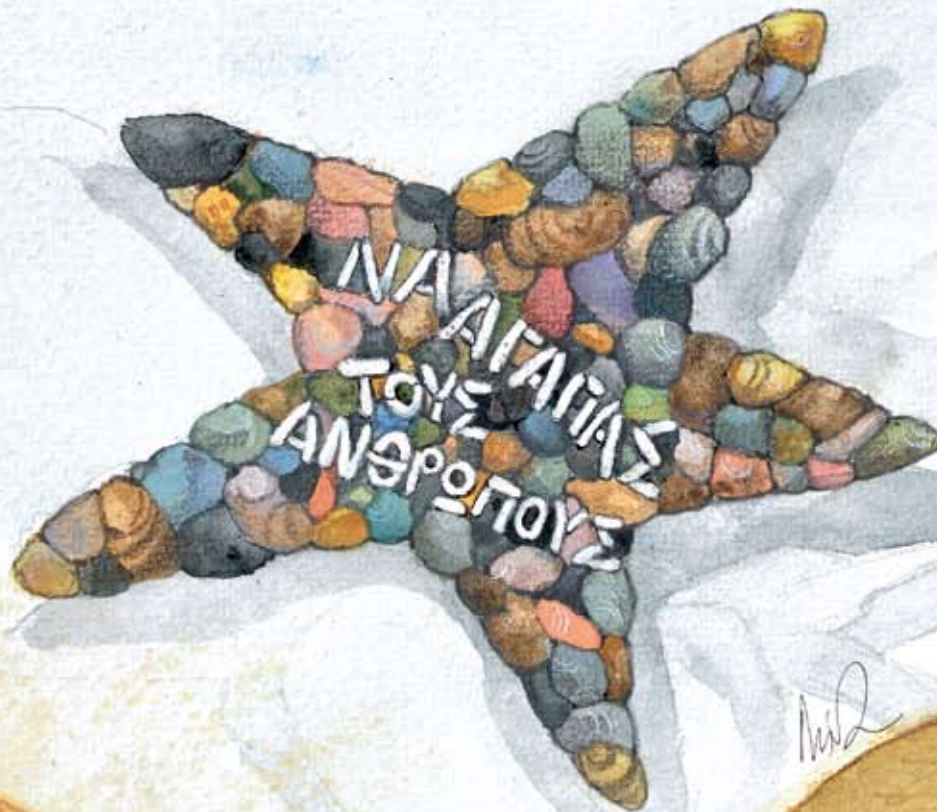
«Περίμενε», της απάντησε
κι έφερε μέσα από την κάμαρά
του κάτι τυλιγμένο μ' ένα
πανί.

«Για σένα το έφτιαχνα όσο
καιρό έλειπες.»

Ήταν ένα αστέρι φτιαγμένο
με πολύχρωμες πέτρες από
τη θάλασσα, που μέσα του
έγραφε:

«Να αγαπάς τους ανθρώπους»

Αυτό το μεγάλο αστέρι φτιαγμένο από
αγάπη, η Ευρώπη το έβαλε μαζί με τα δικά
της κι έφτιαξε τον καινούριο της ουρανό. Η ζωή
της ξεκινούσε από την αρχή.

Ο Οθωαρήσ Παπαϊωάννου γεννήθηκε στην πόλη Έσσην της Γερμανίας, τον Απρίλη του 1966. Από πολύ μικρός, μπαϊνοβγαίνει στα σχολεία είτε ως μαθητής, είτε ως δάσκαλος, γράφοντας ιστορίες και παραμύθια. Πήρε μαθήματα κλασικής κιθάρας στα Δημοτικά Ωδεία Σπτείας και Έδεσσας για περίπου τρία χρόνια. Έχει γράψει μουσική και στίχους για τα τραγούδια που συνοδεύουν τα παιδικά θεατρικά έργα του. Συμμετείχε στη δράση Teachers4Europe την περίοδο 2011-2012. Κατά τη διάρκεια της δράσης εμπνεύστηκε «Τα αστέρια της Ευρώπης».

Ζει στην Έδεσσα ανάμεσα σε ποτάμια, γέφυρες, λίμνες, καταρράκτες και νεράιδες.

Έχει γράψει τα παρακάτω βιβλία:

«Παίζουμε Θέατρο;»

«Ο έκτος κύκλος» Θεατρικό εκδ. Μορφωτική Εστία Καλαμαριάς

«Το ποτάμι που θύμωσε» Θεατρικό

«Το μήνυμα του πελαργού» εκδ. ΚΠΕ Έδεσσας

«Ο Πειρατής Σιντόρε - Ντορεσί» εκδ. Fagottobooks

«Ανάποδα» εκδ. Ίκαρος

Η Λήδα Βαρβαρούση γεννήθηκε στην Αθήνα το 1961.

Αποφοίτησε από τη σχολή εφαρμοσμένων καλών τεχνών Βακαλό στον τομέα της γραφιστικής, της φωτογραφίας και της εικονογράφησης

Αφού εργάστηκε σε πολυεθνικές διαφημιστικές εταιρείες ως καλλιτεχνική διευθύντρια δημιουργικού, ασχολήθηκε από καρδιάς με το παιδικό βιβλίο και τα παιδιά.

Έχει γράψει 15 παιδικά βιβλία και έχει εικονογραφήσει πάνω από 150 βιβλία στην Ελλάδα.

Μέσα σε αυτά είναι και ο Τριγωνοφαρούλης και ο Μάικ ο Φασολάκης.

Στη σειρά της “Τρελοδαγκωνίτσες” που γράφει και εικονογραφεί, οι ήρωες είναι ζώα με προβληματισμούς, φαντασία και χιούμορ και είναι πολύ γνωστοί και αγαπητοί στα παιδιά.

Εικονογράφησε το βιβλίο της “Γλώσσας μου” της Α’ δημοτικού και το “Λεξικό” για τις Α’, Β’ και Γ’ δημοτικού.

Το βιβλίο της “Ένα σκουλίκι με φτερά” της σειράς της “Τρελοδαγκωνίτσες” πήρε 1ο διεθνές βραβείο εικονογράφησης, από το *South East Europe Children Literature Center* 2006 (Σόφια, Βουλγαρίας)

Συνεργάστηκε με την Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Ελλάδα για τη δημιουργία του παραμυθιού της “Μια παρέα με καρδιά”, που απευθύνεται στα παιδιά όλης της Ευρώπης

Δημιούργησε τη μασκώτ “Ελπίδα” που συναντάμε να «τρυπώνει» στις φωτογραφίες των κοινοχρήστων χώρων του Ογκολογικού Νοσοκομείου Παιδών “Ελπίδα” καθώς και τα κείμενα του χώρου.

Συνεργάζεται με δήμους, βιβλιοθήκες και σχολεία, όπου μαζί με τα βιβλία της και το πρόγραμμά της “Ζωγραφηγήσεις με τη Λήδα” προωθεί τη φιλανθρωπία σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό

Είναι μέλος του Ελληνικού Κέντρου Παιδικού Βιβλίου (IBBY) και της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς

Το “Ένα αστέρι για την Ευρώπη”, είναι το νέο βιβλίο που εικονογραφεί σε συνεργασία με την Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Ελλάδα και του εύχεται να είναι καλοτάξιδο και να φτάσει στα χέρια πολλών παιδιών!